

Oppdal Kirke gjennom årene:

v/forhenv. kirketjener Ingebrigt Flaten.

Sentrum i bygda i gamle dager var på Vang der kirken står. Her kom vegen som gikk gjennom Trøndelag til Sunndalen.

Oppdal sentrum som nå er, var den gang bare øde furumoer. Slik ble dette stedet kalt Aune som betyr: øde sted.

I overgangen mellom hedenskap og kristendom var det bygd en gilde skåle ved krysset på Vang. Den stod vest for kirken på den nye kirkegården. De kunne se tomta etter den når de pløgte der, er det fortalt.

Da kristendommen brøt igjennom i 1100-åra, ble det bygd en kirke nær vegkrysset. Den ble kalt St. Edmunds kirke og ble benyttet inn-til ca. 1640. Da ble den så skrøpelig at den ble revet, og en ny større kirke ble byggd. Veggene i koret i gammelkirken ble benyttet i vestgangen i den nye. Se bilder av apostlene på veggene. Kirken ble ferdig til bruk i 1651 og ble da innviet av superintendent Erich Bredal.

Alteret på den nye kirken ble sikkert satt på samme plass som det stod i den gamle. En særlig grunn minner om dette. Da kirken i 1950-åra ble restaurert og gulvet i koret ble revet opp, viste det seg at fremfor alteret var det en fint muret grav ca en meter dyp. Her nede lå det to skjeletter, og over disse et par hender foldet til bønn. Disse var balsamert fra albuene av, og har stått seg svært godt. Sikkert fra den gamle kirke og fra den katolske tid. Nytt gulv ble i ærbødighet lagt over.

Tårnet på nykirken hvilte på fire veldige stokker som stod fra tårnfoten til muret underlag i kjelleren. For ca 90 år siden, i 1880-åra ble kirken restaurert med nytt gulv og nye benker. Da ble kirken panelet, og de svære stokker som bar tårnet ble erstattet av fire nye som ble satt ut i hjørnene av tårnfoten. Tårnet ble da bundet på en mesterlig måte slik at tyngda hviler nå på hjørne-stolpene. En kan fremdeles se merker i takbjelkene etter der stokkene har stått før.

Så må en nevne Storfolklemmen. Den står over klokkeplassen og er særlig dekorert. En general Hammond eide en av Håkersgårdene omkring år 1700 og bodde der. Standsforskjellen var stor den tida, og helst for å slippe å komme sammen med bygdefolket, fikk han bygd seg sin egen lem og sin egen inngang.

I begynnelsen av 1950-åra ble kirken igjen restaurert. Da ble panelet fjernet, og stakkveggene preparert. Det ble nye benker. De store ovnene ble tatt vekk, og kirken fikk elektrisk oppvarming.

Altertavla ble ferdig i 1660-åra. Arbeidet ble utført av noen tyske kunstnere som kom hit for anledningen.

I den siste tida er forskjellige kunstverk blitt gjort.

I 1934 ble arbeidet med orgelfasaden utført. Dette ble gjort av bygdekunstnerne Siver Fossheim og Jarle Sætrumsmoen.

Noe senere ble Døpefonten og nummertavlene tegnet og skåret av Jarle Sætrumsmoen. Brudestolene og fire andre stoler i samme stil ble ferdiggjort og skåret av Sivert Fossheim.

I 1880-åra ble himlingen over prekestolen tatt vekk av en eller annen grunn. Nå ble det gjort en ny og satt opp. Sivert Fossheim skar den ut etter et bruddstykke av den gamle utskjering som ble

funnet gjemt under panelet.

Så ble gelenderet mellom koret og kirken satt opp slik som det var før 1880. Arbeidet med utskjæringa var også her utført av Sivert Fossheim.

Alterringen ble forandret fra rund til firkantet slik som den var i gamle dager.

Et flott kirkeorgel på vel 30 stemmer til over 200.000 kroner ble innkjøpt i 1970. Her kan en flink organist få anledning til å utfolde seg.

Det er to klokker i tårnet. Den mindre er støpt i år 1690 og den store i år 1767.

Om kirkeklokkene skriver A. Bernhoft som var prest i Oppdal 1688-1695: "Stor klokke udi tornet skal være på 13 voger. Den mindre kloke, som var brest i udi og ble sent til Trondheim at omstøbes, forkom i byens u-lykkelige ildebrand"

En ny klokke ble innkjøpt i 1690. På denne står det: "Opdals klokke bekostet af Assessor J. Hansen, A. Bernhoft, Chr. Brun, almuen i Opdal 1690"

Så ble det i 1770-åra innkjøpt en klokke fra Inderøy. På denne står det: Denne klokke er bekostet af seigneur Peder Witrup AF LADE. Støbet til SAXCIL kirke på Inderøe 1767.

I. Flaten.